

Arrest

nr. 130 111 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het ontkennen van de gedane vaststellingen, het op algemene wijze uiten van kritiek. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten.

De Raad wijst er vooreerst op dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielaanvraag waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Uit de stukken in het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Verzoeker heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over zijn leeftijd en heeft alzo getracht de Belgische asielaanvraag te misleiden. Het door verzoeker bijgebrachte geboorteattest weegt niet op tegen de wetenschappelijke vaststelling uit het leeftijdsonderzoek dat verzoeker op 21 maart 2012 zeker ouder was dan 18 jaar, waarbij 20.6, met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Dat verzoeker geboren is in 1994, zoals hij blijft volhouden, kan aldus niet worden aangenomen, laat staan dat hij in 1989 zou geboren zijn zoals verzoeker aanvankelijk op het moment van zijn asielaanvraag verklaarde. Bovendien had verzoeker oorspronkelijk verklaard in 1989 te Madripur in Bangladesh te zijn geboren om dit dan later te wijzigen naar geboren in 1994 te Karachi in Pakistan. Het is dan ook duidelijk dat verzoeker op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielaanvraag te misleiden. Verzoekers huidige verweer dat zijn geboortegegevens manifest fout genoteerd zijn of dat er een foute interpretatie, minstens een verwarring, is gebeurd van zijn geboortegegevens is een gratuite bewering die verzoeker geenszins weet hard te maken.

Verzoeker verwijst voorts naar persartikels waarin melding wordt gemaakt van de problemen die Pakistanen met Bengaalse origine hebben bij het verkrijgen van documenten, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat hij werkelijk problemen heeft gekend om zijn identiteitskaart te verkrijgen. Deze vaststelling klemt des te meer gelet op de vaststelling dat zijn ouders nationale identiteitskaarten van Pakistaanse burgers hebben verkregen die 11 jaar (bij zijn moeder) en 14 jaar (bij zijn vader) geldig zijn. Dat zijn situatie en die van zijn ouders er een is van als het ware "tweederangsburgerschap" waarover door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek werd gevoerd, kan dan ook niet worden aangenomen.

Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker geen bewijzen kan voorleggen van het politiek engagement van zijn vader in de MQM, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan tot het op een selectieve manier verwijzen naar de informatie vervat in het administratief dossier en alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tracht om te keren. Hij slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat hij geen hulp zou kunnen krijgen van de politie in verband met de verdwijning van zijn vader.

De verwijzing naar algemene informatie over MQM volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de

mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt niet dat burgers in Karachi een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerlegt. Hij beperkt zich louter tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel andersluidende informatie bij te brengen die aantoont dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, onjuist is. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers thans in Karachi een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 juli 2014, legt verzoekende partij een document neer met aanvullende nota en toont zij ter terechtzitting de originele documenten. Verzoekende partij legt uit dat zij overtuigt was dat zij dit

document reeds bij het Commissariaat-generaal had neergelegd aangezien zij dit document van haar moeder ontving in 2012, wat ook blijkt uit de enveloppe. Zij heeft geen verdere opmerkingen.

1.4.2. De Raad stelt vast dat het document neergelegd ter terechtzitting een brief betreft opgesteld door de moeder van verzoekende partij gericht aan de politie aangaande de verdwijning van haar echtgenoot, de vader van verzoekende partij. Hieraan hecht de Raad echter geen bewijswaarde vermits de moeder van verzoekende partij bezwaarlijk als een objectieve bron kan beschouwd worden. Gezien het een loutere verklaring betreft gericht aan de politie, staat de echtheid van de erin gedane verklaringen geenszins vast. Bovendien moeten documenten beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Ne lezing van het administratief dossier, de bestreden beslissing en de beschikking van 10 juli 2014 blijkt dat er van geloofwaardige verklaringen *in casu* geen sprake is.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS